

Viimeiset ensimmäiset säteet (yksinpeli)

Post by hitodama on 25 Apr 2014 at 13:03

Olihan se ollut jo kauan tiedossa, että näin siinä lopulta kävisi. Kenpä tiesi, ehkä se oltiin päätetty ennalta jo kauan ennen kuin mikään asiaan suoranaisesti johtaneista käänteistä oli edes tapahtunut. Päätetty jossain kaukaisessa paikassa, päätetty vailla tunteita, vailla surua tai katumusta. Ehkäpä juuri siitä johtuen niin kovin paljon elämänsä aikana kärsineen Yön Sumunkin sydän oli tällä hetkellä tyhjä. Sitä ei painanut enää kaipaus, ei katkeruus eikä viha, jotka aikaisemmin olivat seuranneet rujoa koiranpuolikasta sitkeästi sinne minne hän ikinä olikaan niitä paennut. Nyt läsnä oli enää ainoastaan hiljaisuus.

Vaitonainen oli myös luonto Befalasin karuilla kalliomuodostelmilla, kun yö teki hitaasti tilaa aamun ensimmäisille auringonsäteille, jotka herättivät nukkumassa olleet eläväiset uuteen päivään ja pakottivat varjoissa liikkuneet pedot palaamaan koloihinsa. Sumu tunsikin kuitenkin olevansa kaiken niin arkisen yläpuolella, niin kuvainnollisesti kuin kirjaimellisestikin. Mitäpä nääs oli vuorokauden vaihtuminen yksinään korkean kallionkielekkeen laella makaavalle puolisokealle koiraeläimelle? Hän hädin tuskin näki mitä oli tapahtumassa ja noteerasikin aamun sarastuksen turkkiaan koskettavasta lämmöstä ennen asian havaitsemista silmillään. Näköaistin osittainen menetys oli terästännyt uroksen muita tapoja havainnoida ympäröivää maailmaa, mutta muutos oli tapahtunut liian myöhään; sen näki selvästi vanhenevan koiran takkuisesta turkista, törröttävistä kylkiluista ja jalkoja täplittävistä haavoista. Hän ei ollut koskaan ollut saalistamisen mestari, mutta silmiensä tekemä petos oli ollut viimeinen naula muutoin valmiiksi kootun arkun kanteen.

Niinpä, näkemättä edessään juuri muuta kuin hiljalleen vaaleammaksi muuttuvaa sinistä avaruutta - merta ja siihen yhtyvää taivasta - Yön Sumuksi vuosikausia sitten äitinsä nimeämä maskikasvoinen koira odotti. Mielensä oli yhtä tyhjä ajatuksista kuin sielunsa tuskasta, sillä kaikki ajattelemisen arvoinen oli jo ajateltu. Urosta harmitti ainoastaan se, että tähän pisteeseen tuleminen oli kestänyt häneltä näin kamalan kauan. Miten paljolta hän olisikaan säästynyt, jos... Ei, nyt asiaa oli enää turha surra. Ja olihan hän yrittänyt, yrittänyt lukuisat kerrat, mutta aina joku oli katsonut oikeudekseen tulla väliin ja estää kippurahäntäistä rakkia päättämästä itse omasta elämästään. Kenties sillä oli ollut tarkoituksensa; kenties kaikki oli ollut yhtä suurta sattuman oikkua. Mistäpä sitä varmaksi saattoi sanoa. Mutta nyt, ollessaan täydellisen yksin valkenevan taivaan kanssa, oli Sumu viimein kohtalonsa ainoa herra.

Aamu muuttui ajan kuluessa päiväksi, jolloin ruskeaturkkinen elikko nousi viimein tärisevin jaloin seisomaan. Hän oli käyttänyt viimeisetkin voimanrippeensä kallioille kiivetessään, joten jo pelkkä jaloille ponnistautuminen sai hänet hengästymään. Siitä piittaamatta kohotti Sumu päänsä ja käänsi silmänsä kohti sisämaan puolella häämöttäviä vehmaita metsiä. Kaikki tuo oli urokselle pelkää vihreää utua, mutta siitä huolimatta hän tiesi jossakin sen seassa kulkevan kahden sukupolven verran hänen jälkeläisiään, verensä kantajia. Uros mainitsi heidät yksi kerrallaan nimeltä mielessään, kunnes kuittasi toimenpiteen syvällä huokaisulla ja käänsi sitten huomionsa kohti pohjoista. Ainoana merkinä minkäänlaisista tuntemuksista painuivat koiran kulmat syville rypyille, kun hän haki näkökenttäänsä valkean kimmellyksen, joka oli merkinä Afuelin lumisista maisemista. Olettaen, toivoen, katselevansa kohti pohjoisen vuoria päästi Sumu huuliltaan lyhyen kuiskauksen, joka katosi tuulen mukana ilmaan. "Minä tulen, Precier..."

Tämä hyvästinään maailmalle, joka oli vuosien ajan koetellut häntä kaikin keksiminsä tavoin, hilautui Yön Sumu kielekkeen reunalle. Astuessaan epäröimättä tyhjyyteen kareili huulillaan vieno hymy siitä ilosta, että viimeinkin kaikki oli ohi. Viimein hän tulisi olemaan vapaa.